

#ბს-602-602(2კ-18)

8 ნოემბერი, 2018

წელი

გ-----ი ბს-602-602(2კ-18)

ქ. თბილისი

**ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:**

მაია ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: ნუგზარ სხირტლაძე, ვასილ როინიშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორები (მოპასუხეები) – ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერია; სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური)

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) – მ-----ი

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მარტის გადაწყვეტილება

დავის საგანი – ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

2017 წლის 1 თებერვალს მ-----მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების - ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელემ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილებისა და ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანების ბათილად ცნობა და სსიპ ქალაქ

თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურისათვის ავტოსადგომის მოწყობაზე ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემასთან დაკავშირებით ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 31 მარტის გადაწყვეტილებით მ-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

საქალაქო სასამართლოს მითითებით, საჯარო რეესტრის ამონაწერით დასტურდება, რომ უძრავი ქონება, მდებარე: ქალაქ თბილისი, დასახლება თემქა, მიკრო/რაიონი 3, კვარტალი პირველი, კორპუსი #20, სადარბაზო 2, სართული 2, ბინა #30, ფართობი: 48.00 კვ.მეტრი, მიწის (უძრავი ქონების) საკადასტრო კოდი: #01.12.02.006.009.01.030, საკუთრების უფლებით ირიცხება მ-----ის სახელზე.

სასამართლომ საქმის მასალებით დადგენილად მიიჩნია, რომ 2016 წლის 3 აგვისტოს, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს #AR1429118 განცხადებით მიმართა მ-----მა და მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ქ. თბილისში, თემქა მე-3 მ/რაიონი, #20 კორპუსის მიმდებარედ არსებულ მიწის ნაკვეთზე, ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით.

ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილებით უარი ეთქვა განმცხადებელს - მ-----ს მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებაში არსებული ტერიტორია დაურეგისტრირებელია და წარმოადგენს საერთო სარგებლობის საზოგადოებრივ - სარეკრეაციო სივრცის ნაწილს, რომლის უმეტესი წილი დაკავებულია მცენარეული საფარით, შესაბამისად, განკუთვნილია გზისპირა გამწვანებისთვის. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილების თანახმად, სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონას, რომელიც მდებარეობს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში და მოიცავს პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს, სადაც ასევე დასაშვებია განაშენიანების რეგულირების წესების დანართი 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით დაშვებული სახეობები.

სასამართლომ საქმის მასალებით დადგენილად მიიჩნია, რომ 2016 წლის 19 აგვისტოს, მ-----მა #297855/15 ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას და მოითხოვა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანებით არ დაკმაყოფილდა მ-----ის 2016 წლის 19 აგვისტოს #297855/15 ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქალაქ

თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება.

განსახილველ შემთხვევაში, საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ გასაჩივრებული ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება და ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანება „მ-----ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე“, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის საფუძველზე წარმოადგენდნენ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტებს და დავის განხილვისას უნდა შემოწმებულიყო გასაჩივრებული აქტების შესაბამისობა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით დადგენილ აქტის გამოცემის მომწესრიგებელ შესაბამის ნორმებთან, ასევე სხვა საკანონმდებლო და კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტების დებულებებთან.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილებაზე, რომლის პირველი მუხლის თანახმად, ეს დადგენილება მოიცავს საქართველოს ტერიტორიაზე მშენებლობის ნებართვასთან დაკავშირებულ საჯარო სამართლებრივ ურთიერთობათა რეგულირების სფეროს. კერძოდ, არეგულირებს საქართველოს ტერიტორიაზე მშენებლობის ნებართვის გაცემის, სანებართვო პირობების შესრულებისა და შენობა-ნაგებობის ექსპლუატაციაში მიღების პროცესს. დასახელებული დადგენილების მე-3 მუხლის 43-ე პუნქტის თანახმად, მშენებლობის ნებართვა არის განსაკუთრებული იერარქიის ნებართვა, როგორც წესი, იყოფა სამ ურთიერთდამოკიდებულ, მაგრამ ადმინისტრაციული წარმოების თვალსაზრისით დამოუკიდებელ სტადიად: I სტადია – ქალაქმშენებლობითი პირობების დადგენა (მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენების პირობების დამტკიცება); II სტადია – არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება (არქიტექტურული პროექტის, კონსტრუქციული ან/და ტექნოლოგიური სქემის შეთანხმება); III სტადია – მშენებლობის ნებართვის გაცემა.

„მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილების 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მშენებლობის ნებართვა გაიცემა სამ სტადიად, გარდა 38-ე და 39-ე მუხლებით დადგენილი შემთხვევებისა, რომელთაგან თითოეულზე მიმდინარეობს დამოუკიდებელი ადმინისტრაციული წარმოება. მხოლოდ წინა სტადიით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების დასრულებისა და დადებითი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის შემდეგ შეუძლია ნებართვის მაძიებელს მოითხოვოს შემდგომი სტადიის ადმინისტრაციული წარმოების დაწყება.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2014 წლის 30 დეკემბრის #20-104 დადგენილებით დამტკიცებული ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საჯარო

სამართლის იურიდიული პირის – ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის წესდების (დებულების) მე-2 მუხლით განსაზღვრულია სამსახურის მიზნები. კერძოდ, დასახელებული მუხლის თანახმად, სამსახურის მიზნებია: ა) მის კომპეტენციას მიკუთვნებულ საკითხებთან დაკავშირებით, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის (შემდგომში თბილისი) ადმინისტრაციულ ტერიტორიულ საზღვრებში ერთიანი საჯარო ხელისუფლების განხორციელება; ბ) თბილისის განვითარების კონცეფციის შემუშავება, მისი სივრცით-ტერიტორიული დაგეგმარების თაობაზე, შესაბამისი კვლევების ჩატარება და რეკომენდაციების მომზადება; გ) თავისი კომპეტენციის ფარგლებში, კანონით გათვალისწინებული საქმიანობის განხორციელება. ამავე დებულების მე-3 მუხლის მე-2 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, სამსახურის ერთ-ერთ ფუნქციას წარმოადგენს არქიტექტურულ-ქალაქთმშენებლობითი პროცესების მართვა თბილისის ადმინისტრაციული საზღვრებით დადგენილ ტერიტორიაზე, „ვ“ ქვეპუნქტის თანახმად, დადგენილი წესით სამშენებლოდ მიწის ნაკვეთის გამოყენების პირობების დადგენა, არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება, მშენებლობის ნებართვის გაცემა და კანონმდებლობით დადგენილი წესით, მათში ცვლილებების შეტანა, ხოლო „რ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სამშენებლო საქმიანობის კოორდინაციისა და რეგულირების ერთიანი პოლიტიკის გატარება, ამ საქმიანობასთან დაკავშირებული საკითხების ორგანიზება. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სამსახურს, თავისი ფუნქციების შეუფერხებელი განხორციელების მიზნით, უფლება აქვს: უზრუნველყოს თბილისის ცალკეულ ტერიტორიათა კეთილმოწყობის, გარე გაფორმების ელემენტების (მათ შორის მონუმენტურ-დეკორატიული), მცირე არქიტექტურის ფორმების, ძეგლების, ქანდაკებების, გარე რეკლამის მხატვრული იერსახის და განვითარების განხილვა-შეთანხმება, მათი განხორციელება; „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, განიხილოს შენობა-ნაგებობის ექსტერიერებისა და ინტერიერების პროექტები, მოახდინოს ფერთა შეთანხმება; „ნ“ ქვეპუნქტის თანახმად, კანონმდებლობის შესაბამისად, მისთვის მინიჭებულ უფლებამოსილებათა ფარგლებში, გასცეს ნებართვები.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ 2016 წლის 3 აგვისტოს, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს #AR1429118 განცხადებით მიმართა მ-----
მა და მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ქ. თბილისში, თემქა მე-3 მ/რაიონი, #20 კორპუსის მიმდებარედ არსებულ მიწის ნაკვეთზე, ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებულ იქნა „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები“, რომლითაც დადგენილია სამშენებლო საქმიანობისათვის ტერიტორიებისა და მიწის ნაკვეთის გამოყენების სპეციფიკური პირობები. აღნიშნული წესის პირველი

მუხლის თანახმად, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები (შემდგომში – განაშენიანების რეგულირების წესები) შედგენილია „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონისა და „ტექნიკური რეგლამენტის დასახლებათა ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების ძირითადი დებულებების დამტკიცების თაობაზე“ საქართველოს მთავრობის 2014 წლის 15 იანვრის #59 დადგენილების (შემდგომში – განაშენიანების ძირითადი დებულებები) მოთხოვნათა შესაბამისად, წარმოადგენს რა ქალაქთმშენებლობითი რეგულირების სისტემის ნაწილს, არეგულირებს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის (შემდგომში – თბილისი) ტერიტორიებისათვის ქალაქთმშენებლობის სპეციფიკურ სამართლებრივ ურთიერთობებს, განსაზღვრავს ამ სამართალურთიერთობის მონაწილეთა და მესამე პირთა უფლება-მოვალეობებს.

ამასთან, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მე-15 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, უფლებრივი ზონირების განხორციელების მიზნით დედაქალაქის ტერიტორია იყოფა მიწათსარგებლობის გენერალური გეგმის გადაწყვეტების შესაბამის ზოგად ფუნქციურ ზონებად და განაშენიანების რეგულირების გეგმების გადაწყვეტების შესაბამის კონკრეტულ ფუნქციურ ზონებად (ქვეზონებად). ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თბილისის ტერიტორიაზე ერთ-ერთი ფუნქციური ზონა (ქვეზონა) არის სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2), რომელიც წარმოადგენს სარეკრეაციო ქვეზონას, რომელიც მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ტერიტორიებს: პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს. ამავე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად კი, კონკრეტული ფუნქციური ზონების რეგლამენტები განისაზღვრება ამ წესებით და აისახება განაშენიანების რეგულირების გეგმებში, რომელთა გათვალისწინება სავალდებულოა მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენებისას.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში სასამართლო სხდომაზე გამოცხადებული მხარის, საქმეში არსებული ფოტომასალის საფუძველზე დადგენილია, რომ ქ. თბილისში, რომელაშვილის ქუჩა #20, #01.12.02.006.009 საკადასტრო კოდით რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთის მიმდებარედ არსებული საპროექტო ტერიტორია მდებარეობს სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2), რომელიც მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ტერიტორიებს: პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს, სადაც ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, დაუშვებელია

ყოველგვარი მშენებლობა, გარდა ამ წესების დანართი 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით დაშვებული სახეობებისა. ამავე წესების დანართი 1-ის მე-8 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების ძირითადი დასაშვები სახეობები: პარკი; დეკორატიული გაფორმების ობიექტი; მცირე არქიტექტურული ფორმები: საპარკო პავილიონი, როტონდა, ფანჩატური, პერგოლა, ურნა, ტრელაჟი, საბავშვო მოედანი, შადრევანი, დეკორატიული აუზი, წყლის სასმელი შადრევანი, კასკადი, არხი, ღია კიბე და პანდუსი, საყრდენი კედელი და სხვა; სკულპტურულ-არქიტექტურული მონუმენტი; სპორტული მოედანი (მაყურებელთა ტრიბუნებისა და მათი ინფრასტრუქტურის ან სხვა შენობების გარეშე); პირველადი სამედიცინო დახმარების პუნქტი; ჯიხური ან/და დროებითი პავილიონი (სავაჭრო ან/და საგამოფენო); საწყალოსნო ობიექტი (ნავმისადგომი, ელინგი); საზოგადოებრივი ტუალეტი. საქალაქო სასამართლომ იქვე მიუთითა, რომ დასახლებული მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტით ასევე განსაზღვრულია სარეკრეაციო ზონა 2-ში ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების საგამონაკლისო დასაშვები სახეობები, მათ შორის ავტოსადგომი, რომელიც საჭიროებს სპეციალურ (ზონალურ) შეთანხმებას.

ამავე წესების 22-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება წარმოადგენს ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების საგამონაკლისო წესს და მისი გაცემა დასაშვებია მხოლოდ ამ წესებით განსაზღვრულ შემთხვევებში, ამ მუხლით დადგენილი მოთხოვნების შესაბამისად, ხოლო ამავე მუხლის მესამე პუნქტის თანახმად კი, უძრავი ობიექტის სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით ნებადართულ სახეობაზე სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების გაცემა დასაშვებია, თუ დასაბუთდება ქვემოთ ჩამოთვლილი ყველა გარემოება: ა) გამონაკლისი საჭიროა ტერიტორიის რაციონალური და ეფექტური გამოყენებისთვის; ბ) არ იცვლება მიმდებარე ტერიტორიის საერთო ქალაქგეგმარებითი ხასიათი.

საქალაქო სასამართლომ განმარტა, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური არის ქალაქ თბილისში არქიტექტურულ-სამშენებლო სფეროში ერთადერთი ერთიანი საჯარო ხელისუფლების განმახორციელებელი ორგანო, იგი ვალდებული არის იზრუნოს ქალაქის მხატვრული იერსახის შემდგომი გაუმჯობესებისათვის და ამ კუთხით იგი სარგებლობს დისკრეციული უფლებამოსილებით. შესაბამისად, დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, შესაძლებლობა აქვს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში საქმის გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შემდგომ განსაზღვროს ამა თუ იმ სამშენებლო სამუშაოების განხორციელების მიზანშეწონილობა და მისი შესაბამისობა სამსახურის მიერ შემუშავებულ ქალაქის განვითარების პოლიტიკასთან. სწორედ დასახლებული სამართლებრივი ნორმებისა და ფაქტობრივი გარემოებების მხედველობაში მიღებით, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურმა თავისი უფლებამოსილების ფარგლებში, მოქმედი

კანონმდებლობის, საჯარო და კერძო ინტერესების გათვალისწინებით, საპროექტო მიწის ნაკვეთის ადგილმდებარეობისა და უკვე ჩამოყალიბებული განაშენიანების პირობებში, შეუძლებლად მიიჩნია კონკრეტული მიწის ნაკვეთის წარდგენილი საპროექტო დოკუმენტაციის თანახმად სამშენებლოდ განვითარება და გასაჩივრებული ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილებით უარი ეთქვა განმცხადებელს მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებაში არსებული ტერიტორია, დაურეგისტრირებელია და წარმოადგენს საერთო სარგებლობის საზოგადოებრივ-სარეკრეაციო სივრცის ნაწილს, რომლის უმეტესი წილი დაკავებულია მცენარეული საფარით შესაბამისად განკუთვნილია გზისპირა გამწვანებისთვის.

ამდენად, დასახელებული ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მ-----ის სარჩელი ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის თაობაზე უსაფუძვლოა და მოთხოვნის ამ ნაწილში არ არსებობდა გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძველი.

სასამართლომ დამატებით განმარტა, რომ გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიმართ არ დასტურდება მოსარჩელის კანონიერი, იურიდიული ინტერესის არსებობა, რამეთუ „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილების თანახმად მშენებლობის ნებართვა არის განსაკუთრებული იერარქიის ნებართვა, როგორც წესი, იყოფა სამ ურთიერთდამოკიდებულ, მაგრამ ადმინისტრაციული წარმოების თვალსაზრისით დამოუკიდებელ სტადიად: I სტადია – ქალაქმშენებლობითი პირობების დადგენა (მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენების პირობების დამტკიცება); II სტადია – არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება (არქიტექტურული პროექტის, კონსტრუქციული ან/და ტექნოლოგიური სქემის შეთანხმება); III სტადია – მშენებლობის ნებართვის გაცემა.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელე მხარემ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს მიმართა და მოითხოვა მშენებლობის ნებართვის გაცემისათვის „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილებით გათვალისწინებული რომელიმე ეტაპის შეთანხმება, არამედ მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ქ. თბილისში, თემქა მე-3 მ/რაიონი, #20 კორპუსის მიმდებარედ არსებულ მიწის ნაკვეთზე, ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით. ასეთ პირობებში, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის

არქიტექტურის სამსახურის მიერ დადებითი სახის ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემის შემთხვევაშიც კი, აღნიშნული უპირობოდ არ ნიშნავს იმას, რომ დაინტერესებულ პირს უფლება ექნება განახორციელოს რაიმე სახის სამშენებლო სამუშაოები, რამეთუ აღნიშნული საჭიროებს „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილებით განსაზღვრული შესაბამისი სტადიების გავლას.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოსარჩელე მხარის ერთ-ერთ მოთხოვნას წარმოადგენდა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანების ბათილად ცნობა, რომლითაც უარი ეთქვა მხარეს ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე. საქალაქო სასამართლომ განმარტა, რომ მოთხოვნის ამ ნაწილში სარჩელი ასევე უსაფუძვლო იყო შემდეგ გარემოებათა გამო: საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს ბათილად ცნობს მისი გამომცემი ადმინისტრაციული ორგანო, ხოლო საჩივრის ან სარჩელის შემთხვევაში – ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანო ან სასამართლო. ამავე კოდექსის 185-ე მუხლის თანახმად, თუ ამ თავით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებით ადმინისტრაციული წარმოებისას გამოიყენება მარტივი ადმინისტრაციული წარმოების წესები. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 201-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ ორგანოს ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვის შედეგად გამოაქვს ერთერთი შემდეგი გადაწყვეტილება: ა) ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილების შესახებ; ბ) ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე; გ) ადმინისტრაციული საჩივრის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების შესახებ. ამავე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად კი, ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებულ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს კანონიერებისა და მიზანშეწონილობის თვალსაზრისით ამოწმებს ადმინისტრაციული ორგანო. ადმინისტრაციული საჩივრის განმხილველი ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია შეამოწმოს, აკმაყოფილებს თუ არა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი კანონის იმ მოთხოვნას, რომელიც ადმინისტრაციული საჩივრის წარმდგენ პირს ანიჭებს რაიმე უფლებას ან უპირატესობას.

საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში საჩივრის განმხილველმა ორგანომ საქმის ფაქტობრივი გარემოებების სრულყოფილად შესწავლის შემდეგ მიიღო გადაწყვეტილება საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ და, შესაბამისად, არ არსებობდა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანების ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძველი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 31 მარტის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მ-----
-----მა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი

გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მარტის გადაწყვეტილებით მ-----ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 31 მარტის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მ-----ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება და ადმინისტრაციულ ორგანოს, საქმის გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დაევალა; ბათილად იქნა ცნობილი ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანება, მ-----ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე, რომლის თანახმად, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის გარემოების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, იგი უფლებამოსილია სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და დაავალოს ადმინისტრაციულ ორგანოს, ამ გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ გამოსცეს ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ მითითებული მუხლით რეგლამენტირებული სასამართლოსათვის მინიჭებული საპროცესო უფლებამოსილება - უარი თქვას სადავო საკითხის მოწესრიგებაზე და აქტის გამომცემ ადმინისტრაციულ ორგანოს დაავალოს იმავე საკითხზე ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა, არ წარმოადგენს უპირობო და შეუზღუდავ უფლებამოსილებას.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96-ე მუხლის პირველ ნაწილზე და აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულებას წარმოადგენს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებათა გამოკვლევა და სწორედ საქმის გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე უნდა იქნეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გადაწყვეტილება მიღებული. ზემოაღნიშნული ნორმიდან გამომდინარე, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ გამოიკვლია საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები და ისე გამოსცა ადმინისტრაციული აქტი, იგი უფლებამოსილია სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და დაავალოს შესაბამის ადმინისტრაციულ ორგანოს გამოსცეს ახალი აქტი.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის გამოყენების კომპეტენცია სასამართლოს გააჩნია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმის გარემოებათა გამოკვლევის გარეშე. ამასთან, ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით მინიჭებულ უფლებამოსილებას სასამართლო იყენებს იმ შემთხვევაში, როდესაც სასამართლო წესით ვერ ხერხდება ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა და შეფასება. მათი დადგენა მხოლოდ ადმინისტრაციულ ორგანოს შეუძლია მისთვის კანონით მინიჭებული უფლებამოსილებიდან გამომდინარე ან აღნიშნული მის დისკრეციას განეკუთვნება. შესაბამისად, შეუძლებელი ხდება სასამართლოს მიერ სადავო ადმინისტრაციული აქტის მატერიალური კანონიერების შეფასება.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ სააპელაციო სასამართლო პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერებასა და დასაბუთებულობას ამოწმებს როგორც ფაქტობრივი, ისე სამართლებრივი თვალსაზრისით, ანუ საქმეს განიხილავს, როგორც ფაქტობრივი გარემოებების დადგენის, ისე მათი სამართლებრივი შეფასების კუთხით. სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს დაადგინოს ახალი ფაქტები, ხოლო საქმის მონაწილე პირებს უფლება აქვთ პირველ ინსტანციაში უკვე განხილულთან ერთად სააპელაციო სასამართლოში წარადგინონ ახალი მტკიცებულებები. დავის გადაწყვეტისას სასამართლო საჭიროდ მიიჩნევს გარკვეული ფაქტობრივი გარემოებების გამოკვლევას/დადგენას.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ მართალია, გასაჩივრებულ აქტში მითითებულია, რომ მიწის ნაკვეთი, რომელზეც განმცხადებელი ითხოვდა ავტოსადგომის მოწყობაზე ნებართვის გაცემას, წარმოადგენს რეკრეაციულ ზონას, თუმცა, აპელანტი აქვე მიუთითებს, რომ დასახლებული მიწის ნაკვეთი გადაქცეულია ნაგავსაყრელად. აპელანტმა გამოთქვა ეჭვი, რომ მას შემდეგ, რაც მას უარი ეთქვა ამ პირობებით მიწის ნაკვეთის გამოყენებაზე, არაა გამორიცხული, რომ სადავო ნაკვეთზე, ვინმეს დაინტერესების შემთხვევაში, გაიცეს მშენებლობის ნებართვა.

სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილ მიწის ნაკვეთზე არაა ნარგავები, რაც გახდებოდა მისი განცხადების დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველი. თუ მუნიციპალიტეტი თავად გეგმავს სადავო ტერიტორიის მოვლას (რაც მისი ვალდებულებაა), მასზე სკვერის განთავსებას, მიწის ნაკვეთის ნამდვილი დანიშნულებიდან გამომდინარე, ასეთი გადაწყვეტილების თაობაზე უნდა იყოს მითითებული აქტში, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იარსებებს გონივრული ეჭვი, რომ მიწის ნაკვეთის სარგებლობაში გადაცემაზე უარი ეთქვა მ-----ს, მაგრამ ეს მიწის ნაკვეთი შეიძლება სხვა პირზე გაიცეს არადანიშნულებისამებრ.

ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ იმის

გათვალისწინებით, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად სასამართლომ სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნო სსიპ ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება, შესაბამისად, არსებობს მ-----ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანების ბათილად ცნობის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველი.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, წარმოდგენილი მტკიცებულებების, დასახელებული ნორმების ურთიერთშეჯერებისა და ანალიზის შედეგად, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ არსებობდა სააპელაციო საჩივრის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველები.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მარტის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიამ და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურმა (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური), რომლებმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვეს.

კასატორის - სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახურის) მითითებით, სადავო გადაწყვეტილების მიღების დროს მოქმედი ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საჯარო სამართლის იურიდიული პირის – ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის წესდების (დებულების) დამტკიცების შესახებ ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2014 წლის 30 დეკემბრის #20-104 დადგენილების მე-3 მუხლის პირველი პუნქტის „შ“ ქვეპუნქტის მიხედვით, არქიტექტურის სამსახურის ერთ-ერთ ფუნქციას წარმოადგენს, მის კომპეტენციაში შემავალ საკითხებთან დაკავშირებით, დაინტერესებულ პირთა მოთხოვნის საფუძველზე, მათთვის შესაბამისი მომსახურების გაწევა. აღნიშნულ მომსახურებაში, თავის მხრივ, იგულისხმება ქალაქგეგმარებითი დასკვნაც. ამავე დადგენილების მე-7 მუხლის მე-3 პუნქტის ქვეპუნქტის თანახმად, ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა მიეკუთვნება სამსახურის გენერალური გეგმის მართვის განყოფილების უფლებამოსილებას.

კასატორი მიუთითებს „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების დამტკიცების შესახებ“ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილების მე-15 მუხლის მე-2 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტზე, რომლის თანახმად, სარეკრეაციო ზონა (რზ) — მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ან/და გასართობ-დასასვენებელ ტერიტორიებს. ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) არის სარეკრეაციო

ქვეზონა, რომელიც მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ტერიტორიებს: პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს. ამავე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად, კონკრეტული ფუნქციური ზონების რეგლამენტები განისაზღვრება ამ წესებით და აისახება განაშენიანების რეგულირების გეგმებში, რომელთა გათვალისწინება სავალდებულოა მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენებისას. აღნიშნული დადგენილების მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად კი, რზ-2-ში დაუშვებელია ყოველგვარი მშენებლობა, გარდა ამ წესების დანართი 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით დაშვებული სახეობებისა.

კასატორის განმარტებით, აღნიშნული ნორმების ანალიზი ცხადყოფს, რომ ამა თუ იმ ფუნქციურ ზონაში მდებარე კონკრეტული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენებისას სავალდებულოა ამ ფუნქციური ზონისათვის დადგენილი პარამეტრების გათვალისწინება.

კასატორი ასევე აღნიშნავს, რომ ზემოხსენებული დადგენილების დანართი 1-ის მე-8 მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტით განსაზღვრულია სარეკრეაციო ზონა 2-ში საგამონაკლისო დასაშვები სახეობები, მათ შორის ავტოსადგომი, რომლებიც საჭიროებენ სპეციალურ (ზონალურ) შეთანხმებას. აღნიშნული დადგენილების 22-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება წარმოადგენს ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების საგამონაკლისო წესს და მისი გაცემა დასაშვებია მხოლოდ ამ წესებით განსაზღვრულ შემთხვევებში, ამ მუხლით დადგენილი მოთხოვნების შესაბამისად.

კასატორი აღნიშნავს, რომ ქ. თბილისის ტერიტორიის საზღვრებში არქიტექტურულ-სამშენებლო სფეროში ერთიან საჯარო ხელისუფლებას ახორციელებს ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ - ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური. გადაწყვეტილების მიღების დროისთვის მოქმედი ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2014 წლის 30 დეკემბრის #20-104 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ - ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის წესდების (დებულების)“ თანახმად, ქ. თბილისის ადმინისტრაციული საზღვრებით დადგენილ ფარგლებში, არქიტექტურულ-ქალაქმშენებლობითი პროცესების მართვის, მათ შორის, ამა თუ იმ მიწის ნაკვეთისათვის ქალაქგეგმარებითი დასკვნის მომზადების უფლებამოსილება მინიჭებული აქვს ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ - ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს, რომელსაც ქალაქმშენებლობითი თვალსაზრისით, კანონმდებლობით მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, შეუძლია ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში, საქმის გარემოებათა შესწავლისა და შეფასების საფუძველზე, განსაზღვროს ცალკეული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარების შესაძლებლობა.

კასატორის განმარტებით, ქალაქგეგმარებითი დასკვნა, როგორც არქიტექტურის სამსახურის ფუნქციებიდან გამომდინარე საქმიანობის ერთ-ერთი ფორმა, არის დოკუმენტი, რომლითაც სამსახური განმცხადებელს აწვდის ინფორმაციას მის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარების შესაძლებლობის შესახებ, კერძოდ: არის თუ არა სამშენებლოდ გამოსადეგი კონკრეტული მიწის ნაკვეთი, რა სახის, ფუნქციის თუ დანიშნულების შენობა-ნაგებობების განთავსებაა შესაძლებელი აღნიშნულ მიწის ნაკვეთზე, რა სახის მოთხოვნები და შეზღუდვები ვრცელდება მისი სამშენებლოდ განვითარების დროს და ა.შ. კასატორი აღნიშნავს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნა, მისი არსიდან გამომდინარე, გარდა განმცხადებლის ინფორმირებულობისა, კონკრეტულ საკითხთან დაკავშირებით დამატებითი სამართლებრივი შედეგის მომტანი ვერ იქნება.

ამდენად, კასატორი განმარტავს, რომ არქიტექტურის სამსახურის მიერ ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემაზე მიღებული გადაწყვეტილების არაკანონიერებასთან დაკავშირებით წარდგენილი სარჩელის განხილვამდე, სასამართლოს თავდაპირველად უნდა დაედგინა, რამდენად იყო ქალაქგეგმარებითი დასკვნა ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი. კასატორი მიუთითებს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნა არ არის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რადგანაც მას არ შეიძლება მოჰყვეს სამართლებრივი შედეგი, ვინაიდან, ქალაქგეგმარებითი დასკვნა არის საინფორმაციო ხასიათის დოკუმენტი, რომლითაც განმცხადებელს მიეწოდება ინფორმაცია მის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარების პოტენციალის შესახებ, დასკვნის გაცემის დროისათვის მოქმედი სამშენებლო ნორმებისა და რეგულაციების გათვალისწინებით. მის საფუძველზე მხარე ვერ განახორციელებს იურიდიული მნიშვნელობის მქონე ქმედებას. შესაბამისად, არქიტექტურის სამსახური თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლოს არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ უნდა მიეჩნია ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტად და უნდა შეეწყვიტა საქმის წარმოება.

კასატორი, ასევე, ყურადღებას ამახვილებს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაში მითითებულ არგუმენტაციაზე, რომლის თანახმად, საპროექტო ტერიტორიაზე არაა ნარგავები, ამასთან, თუ მუნიციპალიტეტი თავად გეგმავს სადავო ტერიტორიის მოვლას და მასზე სკვერის განთავსებას, ასეთი გადაწყვეტილების თაობაზეც უნდა იყოს მითითებული აქტში, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იარსებებს გონივრული ეჭვი, რომ ეს მიწის ნაკვეთი შეიძლება სხვა პირზე გაიცეს არადანიშნულებისამებრ. კასატორის განმარტებით, სააპელაციო სასამართლოს მიერ ნაკვეთის გასხვისების მიმართ „გონივრული ეჭვის“ არსებობის შესახებ ზემოხსენებული დასაბუთება იმდენად ჰიპოთეტურია, რომ ის არ შეიძლებოდა გამოყენებული ყოფილიყო თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილების გაბათილების ერთადერთ საფუძველად.

კასატორი - ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერია მიუთითებს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მე-15 მუხლის პირველ პუნქტზე, ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტსა და ამავე მუხლის მე-7 პუნქტზე და განმარტავს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორია იყოფა ზოგად და კონკრეტულ ფუნქციურ ზონებად, რომელთათვისაც განისაზღვრება შესაბამისი რეგლამენტები. ამა თუ იმ ფუნქციურ ზონაში მდებარე კონკრეტული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენებისას კი სავალდებულოა ამ ფუნქციური ზონისთვის დადგენილი რეგლამენტის გათვალისწინება.

კასატორის მითითებით, მ-----მა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურში წარდგენილი 2016 წლის 3 აგვისტოს #AR1429118 განცხადებით მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების იმ სახეობის, კერძოდ, ავტოსადგომის განთავსების მიზნით, რომელიც არ წარმოადგენს ძირითად დასაშვებ სახეობას მოცემული ფუნქციური ზონისათვის.

კასატორი აღნიშნავს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური ვალდებულია, არქიტექტურულ-ქალაქმშენებლობითი პროცესების მართვის ერთიანი საჯარო ხელისუფლების განხორციელებისას გაითვალისწინოს ცალკეული საკადასტრო ერთეულის მქონე მიწის ნაკვეთების სამშენებლოდ განვითარების ინტერესი და მიღებული გადაწყვეტილება დააფუძნოს ამ გარემოებათა სრულყოფილ გამოკვლევას. განსახილველ შემთხვევაში, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურმა თავისი უფლებამოსილების ფარგლებში, საჯარო და კერძო ინტერესების გათვალისწინებით, შეუძლებლად მიიჩნია კონკრეტული მიწის ნაკვეთის დამკვეთის მიერ წარდგენილი საპროექტო დოკუმენტაციის მიხედვით სამშენებლოდ განვითარება და, შესაბამისად, მისი მოთხოვნის დაკმაყოფილება. ამდენად, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ - ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება მიღებულია დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლების დაცვით.

ამასთან, კასატორი არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს განმარტებას იმის თაობაზე, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას არ მომხდარა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებათა გამოკვლევა. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის გამოყენებასთან დაკავშირებით კასატორი აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ არ იქნა გაანალიზებული დასახელებული საპროცესო ნორმის რეალური შინაარსი და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2015 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილებაში (საქმე #ბს-311-307(23-

14)) დაფიქსირებული განმარტება ქვედა ინსტანციის სასამართლოთა მიერ გამოყენებული მუხლის შინაარსთან დაკავშირებით.

კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა იმ გარემოებათა გამოკვლევის საჭიროებაზე, რასთან დაკავშირებითაც ისედაც წარდგენილ იქნა წერილობითი პოზიცია ადმინისტრაციული ორგანოს შესაგებელში, დაფიქსირდა დამატებითი განმარტებები ზეპირი მოსმენის სხდომაზე და დაერთო ამ გარემოებათა დამადასტურებელი სრულყოფილი დოკუმენტაცია. იმ შემთხვევაში, თუ სასამართლო არ ეთანხმებოდა ხსენებული ფაქტობრივი გარემოებების მოპასუხისუელ შეფასებას, ვალდებული იყო, თავად მიეთითებინა შესაბამისი სამართლებრივი დასკვნები მიღებულ გადაწყვეტილებაში. ამასთან, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-4 და მე-19 მუხლების დანაწესების მიუხედავად, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში არ არის მითითებული სასამართლოს მიერ საქმის გარემოებების დადგენის შესაძლებლობის გამომრიცხავი გარემოებები.

კასატორი ასევე განმარტავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით მინიჭებულ უფლებამოსილებას სასამართლო იყენებს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც სამართალწარმოების ფარგლებში ვერ ხერხდება სადავო ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა და შეფასება, რაც, თავის მხრივ, შეუძლებელს ხდის სადავო ადმინისტრაციული აქტის კანონიერებაზე მსჯელობას. კასატორს მიაჩნია, რომ არ არსებობს მტკიცებულება და გარემოება, რომელიც შეიძლება დამატებით გამოიკვეთოს ან/და წარმოიქმნას ადმინისტრაციული წარმოების პროცესში, აღნიშნული სასამართლოს მხრიდანაც ვერ იქნა მითითებული, რაც გულისხმობს, რომ სასამართლომ თავი აარიდა საკითხის სამართლებრივ შეფასებას და გადაწყვეტილება მიიღო როგორც საპროცესო, ასევე, მატერიალური ნორმების დარღვევით, მაშინ, როდესაც საქმეში დაცული მტკიცებულებები იძლეოდა სადავო საკითხის არსებითად გადაწყვეტის შესაძლებლობას.

ამასთან, კასატორი უსაფუძლოდ და დაუსაბუთებლად მიიჩნევს სადავო აქტების ბათილად ცნობის საფუძვლად სააპელაციო სასამართლოს მითითებას აპელანტის ეჭვზე, რომ თითქოს მას შემდეგ, რაც მას უარი ეთქვა ამ პირობებით მიწის ნაკვეთის გამოყენებაზე, არ არის გამორიცხული, რომ სადავო ნაკვეთზე ვინმეს დაინტერესების შემთხვევაში, გაიცეს მშენებლობის ნებართვა. აღნიშნულთან დაკავშირებით, კასატორი განმარტავს, რომ არ შეიძლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძველი გახდეს მხარის დაუსაბუთებელი და ყოველგვარ ლოგიკას მოკლებული სამომავლო ვარაუდი მის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარების საკითხთან დაკავშირებით.

კასატორი ასევე არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მითითებას იმ გარემოებაზე, რომ მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილ მიწის ნაკვეთზე არ არის ნარგავები, რაც გახდებოდა მისი განცხადების დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველი და განმარტავს, რომ კონკრეტულად მ-----ის

დაინტერესებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მწვანე ნარგავების არსებობა-არარსებობა ვერ შეცვლის იმ ფაქტს, რომ აღნიშნული მიწის ნაკვეთი წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონა 2-ს (რზ-2) და მასზე ვრცელდება აღნიშნული ფუნქციური ზონისათვის დამახასიათებელი რეგულაციები. ასევე, სამართლებრივ დასაბუთებას არის მოკლებული სააპელაციო სასამართლოს მითითება იმ გარემოებაზე, რომ თუ მუნიციპალიტეტი თავად გეგმავს სადავო ტერიტორიის მოვლას, მასზე სკვერის განთავსებას, მიწის ნაკვეთის ნამდვილი დანიშნულებიდან გამომდინარე, ასეთი გადაწყვეტილების თაობაზეც უნდა იყოს მითითებული აქტში, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იარსებებს გონივრული ეჭვი, რომ მიწის ნაკვეთი შეიძლება გაიცეს სხვა პირზე არადანიშნულებისამებრ. ხსენებულთან მიმართებით, კასატორი აღნიშნავს, რომ იმ გარემოებისგან დამოუკიდებლად მიწის ნაკვეთზე მოწყობილია თუ არა სკვერი, მწვანე ნარგავები და ა.შ., თუ იგი წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონა 2-ს (რზ-2), მასზე ვრცელდება მოქმედი კანონმდებლობით აღნიშნული ზონისათვის დადგენილი წესები. ამასთან, გაუგებარია სასამართლოს მიერ მითითებული „გონივრული ეჭვის“ საფუძველი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მოწინააღმდეგე მხარის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის მომავალში არადანიშნულებისამებრ განკარგვასთან დაკავშირებით.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 4 ივნისის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) საკასაციო საჩივრები.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 3 სექტემბრის განჩინებით ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მათი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრების საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მარტის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მ-----ის სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში ასახულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე: დადგენილია, რომ 2016 წლის 3 აგვისტოს, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს #AR1429118 განცხადებით მიმართა მ-----მა და მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ქ. თბილისში, თემქა მე-3 მ/რაიონი, #20 კორპუსის მიმდებარედ არსებულ მიწის ნაკვეთზე, ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით.

ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილებით უარი ეთქვა განმცხადებელს - მ-----ს მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებაში არსებული ტერიტორია დაურეგისტრირებელია და წარმოადგენს საერთო სარგებლობის საზოგადოებრივ - სარეკრეაციო სივრცის ნაწილს, რომლის უმეტესი წილი დაკავებულია მცენარეული საფარით, შესაბამისად, განკუთვნილია გზისპირა გამწვანებისთვის. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილების თანახმად, სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონას, რომელიც მდებარეობს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში და მოიცავს პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს, სადაც ასევე დასაშვებია განაშენიანების რეგულირების წესების დანართი 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით დაშვებული სახეობები.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ 2016 წლის 19 აგვისტოს, მ-----მა #297855/15 ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას და მოითხოვა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანებით არ დაკმაყოფილდა მ-----ის 2016 წლის 19 აგვისტოს #297855/15 ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება.

საკასაციო სასამართლო, უპირველესად, ყურადღებას ამახვილებს არქიტექტურის სამსახურის მიერ ქალაქგეგმარებითი დასკვნის შინაარსთან მიმართებით გამოთქმულ მოსაზრებაზე, რომლის თანახმადაც, იგი წარმოადგენს არა ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს, არამედ საინფორმაციო ხასიათის დოკუმენტს, რომელსაც არ შეიძლება მოჰყვეს სამართლებრივი შედეგი, ვინაიდან, ამ სახის დოკუმენტით განმცხადებელს მიეწოდება ინფორმაცია მის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის

სამშენებლოდ განვითარების პოტენციალის შესახებ, დასკვნის გაცემის დროისათვის მოქმედი სამშენებლო ნორმებისა და რეგულაციების გათვალისწინებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნა წარმოადგენს დოკუმენტს, რომლითაც განმცხადებელს **ეძლევა ან არ ეძლევა თანხმობა** მის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის კონკრეტული მიმართულებით სამშენებლოდ განვითარების პერსპექტივებთან დაკავშირებით. საინფორმაციო დოკუმენტის უმთავრესი მახასიათებელი სწორედ მისი ზოგადი ხასიათია, რაც გულისხმობს იმას, რომ ამგვარი ხასიათის დოკუმენტი შეიცავს მხოლოდ კონკრეტული საკითხისადმი არსებულ ზოგად ინფორმაციას. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ქალაქგეგმარებით დასკვნას ჰყავს კონკრეტული ადრესატი - განმცხადებელი, ამასთან, განმცხადებელს მიეწოდება არა ზოგადი ხასიათის ინფორმაცია შესაბამის ზონაში მოქცეული მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარებისათვის დაშვებული ყველა სახეობის შესახებ, არამედ უშუალოდ მასზე გაიცემა ან არ გაიცემა თანხმობა მიწის ნაკვეთის კონკრეტული, თავად განმცხადებლის დაინტერესების შესაბამისი მიმართულებით სამომავლო განვითარების შესაძლებლობების თაობაზე. ამდენად, ქალაქგეგმარებითი დასკვნით სწორედ განმცხადებლისათვის ხორციელდება დადებითი ან უარყოფითი **სამართლებრივი შედეგის** დადგენა, რაც აღნიშნულ დოკუმენტს საინფორმაციო ხასიათის დოკუმენტისაგან მიჯნავს. ამასთან, ქალაქგეგმარებითი დასკვნა შესაძლებლობას აძლევს განმცხადებელს - ნაკვეთის განვითარებით დაინტერესებულ პირს, მოახდინოს იმ გაუთვალისწინებელი მნიშვნელოვანი ეკონომიკური ხარჯების არიდება, რომელიც მიწის ნაკვეთის კონკრეტული მიმართულებით სამშენებლოდ განვითარების დაშვებაზე წინასწარი თანხმობის გარეშე მშენებლობის ნებართვის მიღების მიზნით მთელი რიგი იურიდიული მნიშვნელობის მქონე სამომავლო მოქმედებების განხორციელებას შეიძლება მოჰყვეს.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნის ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტად მიჩნევას განაპირობებს არა მხოლოდ მისი შინაარსობრივი მხარე, არამედ ასევე, ის იურიდიული შედეგებიც, რომელიც შესაძლებელია ამგვარი დასკვნის გაცემის საფუძველზე წარმოიშვას. კერძოდ, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნით ნაწილში თავად მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანო მიუთითებს მისი გასაჩივრების წესზე, ვადასა და ადგილზე, რაც ცხადყოფს, რომ აღნიშნული დოკუმენტი ადგენს გარკვეულ შედეგს, რომელიც, განსხვავებით ინფორმაციული ხასიათის დოკუმენტისაგან, შესაძლოა გასაჩივრების გზით ადმინისტრაციული საჩივრის/სარჩელის განმხილველი ორგანოს მიერ შეცვლას დაექვემდებაროს. ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ამგვარი დოკუმენტის გასაჩივრების უფლება ეძლევა, ერთი მხრივ, განმცხადებელს უარყოფითი პასუხის მიღების შემთხვევაში, ხოლო,

მეორე მხრივ, განმცხადებელზე გაცემული დადებითი დასკვნის გასაჩივრების უფლებით აღიჭურვებიან, ასევე, მესამე პირებიც, რომლებსაც აქვთ უფლება, ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გასაჩივრების გზით ადრეულ ეტაპზე, მეტად ეფექტურად და უფლების შელახვის სამომავლო რისკების არიდებით, მშენებლობის ნებართვის მოპოვებამდე უზრუნველყონ თავიანთი უფლებების დაცვა.

საკასაციო სასამართლო დამატებით მიუთითებს, რომ მართალია, სასამართლოს უწყებრივი ქვემდებარეობის განსაზღვრის მიზნით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის დანაწესებთან შესაბამისობის დადგენისას, სასამართლო თავად ამოწმებს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მმართველობითი ღონისძიების კანონმდებლობით განსაზღვრული და გასაჩივრებას დაქვემდებარებული საქმიანობის სამართლებრივი ფორმებით განხორციელების არსებობა-არარსებობის საკითხს და ადგენს, გასაჩივრებული დოკუმენტი წარმოადგენს თუ არა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს, თუმცა საყურადღებოა ის გარემოებაც, რომ თავად კასატორიც - სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური გასაჩივრებული 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 აქტის გამოცემის სამართლებრივ საფუძვლად საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის IV და VI თავებით გათვალისწინებულ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტებისათვის საჭირო რეკვიზიტებისა და მათი გამოცემისათვის განსაზღვრული წესების დამდგენ ნორმებს უთითებს, რაც დამატებით ცხადყოფს იმას, რომ დასახელებულ აქტს გამოცემის მომენტისათვის მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოც ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტად მიიჩნევდა.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის - სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახურის) მითითებას ქალაქგეგმარებითი დასკვნის მხოლოდ ინფორმაციული შინაარსის შემცველობასთან დაკავშირებით და მიიჩნევს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნა ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს წარმოადგენს.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილებაზე, რომლის პირველი მუხლის თანახმად, ეს დადგენილება მოიცავს საქართველოს ტერიტორიაზე მშენებლობის ნებართვასთან დაკავშირებულ საჯარო სამართლებრივ ურთიერთობათა რეგულირების სფეროს. კერძოდ, არეგულირებს საქართველოს ტერიტორიაზე მშენებლობის ნებართვის გაცემის, სანებართვო პირობების შესრულებისა და შენობა-ნაგებობის ექსპლუატაციაში მიღების პროცესს. დასახელებული დადგენილების მე-3 მუხლის 43-ე პუნქტის თანახმად, მშენებლობის ნებართვა არის განსაკუთრებული იერარქიის ნებართვა, როგორც წესი, იყოფა სამ ურთიერთდამოკიდებულ, მაგრამ ადმინისტრაციული წარმოების

თვალსაზრისით დამოუკიდებელ სტადიად: I სტადია – ქალაქთმშენებლობითი პირობების დადგენა (მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენების პირობების დამტკიცება); II სტადია – არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება (არქიტექტურული პროექტის, კონსტრუქციული ან/და ტექნოლოგიური სქემის შეთანხმება); III სტადია – მშენებლობის ნებართვის გაცემა.

„მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის #57 დადგენილების 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მშენებლობის ნებართვა გაიცემა სამ სტადიად, გარდა 38-ე და 39-ე მუხლებით დადგენილი შემთხვევებისა, რომელთაგან თითოეულზე მიმდინარეობს დამოუკიდებელი ადმინისტრაციული წარმოება. მხოლოდ წინა სტადიით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების დასრულებისა და დადებითი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის შემდეგ შეუძლია ნებართვის მაძიებელს მოითხოვოს შემდგომი სტადიის ადმინისტრაციული წარმოების დაწყება.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2014 წლის 30 დეკემბრის #20-104 დადგენილებით დამტკიცებულ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საჯარო სამართლის იურიდიული პირის – ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის წესდების (დებულების) მე-2 მუხლზე, რომლითაც განსაზღვრულია სამსახურის მიზნები. კერძოდ, დასახელებული მუხლის თანახმად, სამსახურის მიზნებია: ა) მის კომპეტენციას მიკუთვნებულ საკითხებთან დაკავშირებით, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის (შემდგომში თბილისი) ადმინისტრაციულ ტერიტორიულ საზღვრებში ერთიანი საჯარო ხელისუფლების განხორციელება; ბ) თბილისის განვითარების კონცეფციის შემუშავება, მისი სივრცით-ტერიტორიული დაგეგმარების თაობაზე, შესაბამისი კვლევების ჩატარება და რეკომენდაციების მომზადება; გ) თავისი კომპეტენციის ფარგლებში, კანონით გათვალისწინებული საქმიანობის განხორციელება.

ამავე დებულების მე-3 მუხლის მე-2 პუნქტის „ა“, „ვ“, „რ“, ქვეპუნქტების თანახმად, სამსახურის ფუნქციებს წარმოადგენს არქიტექტურულ-ქალაქთმშენებლობითი პროცესების მართვა თბილისის ადმინისტრაციული საზღვრებით დადგენილ ტერიტორიაზე; დადგენილი წესით სამშენებლოდ მიწის ნაკვეთის გამოყენების პირობების დადგენა, არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება, მშენებლობის ნებართვის გაცემა და კანონმდებლობით დადგენილი წესით, მათში ცვლილებების შეტანა და სამშენებლო საქმიანობის კოორდინაციისა და რეგულირების ერთიანი პოლიტიკის გატარება, ამ საქმიანობასთან დაკავშირებული საკითხების ორგანიზება. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის „დ“, „ე“ და „ნ“ ქვეპუნქტების თანახმად, სამსახურს, თავისი ფუნქციების შეუფერხებელი განხორციელების მიზნით, უფლება აქვს, უზრუნველყოს თბილისის ცალკეულ ტერიტორიათა კეთილმოწყობის, გარე გაფორმების ელემენტების (მათ შორის მონუმენტურ-დეკორატიული), მცირე არქიტექტურის ფორმების, ძეგლების, ქანდაკებების, გარე რეკლამის მხატვრული იერსახის და განვითარების განხილვა-შეთანხმება,

მათი განხორციელება, ასევე, განიხილოს შენობა-ნაგებობის ექსტერიერებისა და ინტერიერების პროექტები, მოახდინოს ფერთა შეთანხმება; ამასთან, კანონმდებლობის შესაბამისად, მისთვის მინიჭებულ უფლებამოსილებათა ფარგლებში, გასცეს ნებართვები.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებაზე, კერძოდ, 2016 წლის 3 აგვისტოს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურს #AR1429118 განცხადებით მიმართა მ-----მა და მოითხოვა ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემა ქ. თბილისში, თემქა მე-3 მ/რაიონი, #20 კორპუსის მიმდებარედ არსებულ მიწის ნაკვეთზე, ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებულ იქნა „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები“, რომლითაც დადგენილია სამშენებლო საქმიანობისათვის ტერიტორიებისა და მიწის ნაკვეთის გამოყენების სპეციფიკური პირობები. აღნიშნული წესის პირველი მუხლის თანახმად, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები (შემდგომში – განაშენიანების რეგულირების წესები) შედგენილია „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონისა და „ტექნიკური რეგლამენტის დასახლებათა ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების ძირითადი დებულებების დამტკიცების თაობაზე“ საქართველოს მთავრობის 2014 წლის 15 იანვრის #59 დადგენილების (შემდგომში – განაშენიანების ძირითადი დებულებები) მოთხოვნათა შესაბამისად, წარმოადგენს რა ქალაქთმშენებლობითი რეგულირების სისტემის ნაწილს, არეგულირებს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის (შემდგომში – თბილისი) ტერიტორიებისათვის ქალაქთმშენებლობის სპეციფიკურ სამართლებრივ ურთიერთობებს, განსაზღვრავს ამ სამართალურთიერთობის მონაწილეთა და მესამე პირთა უფლება-მოვალეობებს.

ამავე წესების მე-15 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, უფლებრივი ზონირების განხორციელების მიზნით დედაქალაქის ტერიტორია იყოფა მიწათსარგებლობის გენერალური გეგმის გადაწყვეტების შესაბამის ზოგად ფუნქციურ ზონებად და განაშენიანების რეგულირების გეგმების გადაწყვეტების შესაბამის კონკრეტულ ფუნქციურ ზონებად (ქვეზონებად). ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თბილისის ტერიტორიაზე ერთ-ერთი ფუნქციური ზონა (ქვეზონა) არის სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2), რომელიც წარმოადგენს სარეკრეაციო ქვეზონას, რომელიც მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ტერიტორიებს: პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს. ამავე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად კი, კონკრეტული ფუნქციური ზონების რეგლამენტები განისაზღვრება ამ წესებით და აისახება

განაშენიანების რეგულირების გეგმებში, რომელთა გათვალისწინება სავალდებულოა მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენებისას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური არის ქალაქ თბილისის ადმინისტრაციულ ტერიტორიულ საზღვრებში მოქცეულ ტერიტორიებზე არქიტექტურულ-სამშენებლო სფეროში, მის კომპეტენციას მიკუთვნებულ საკითხებთან მიმართებით ერთიანი საჯარო ხელისუფლების განმახორციელებელი ორგანო, რომელიც ვალდებულია, იზრუნოს ქალაქის მხატვრული იერსახის შენარჩუნებისა და მისი ადეკვატური განვითარების, ასევე, თავისუფალი სივრცეების შენარჩუნებისათვის იმ კუთხით, რომ თავიდანვე იქნეს უზრუნველყოფილი მომავალი თაობებისათვის დასახლებისა და დასვენებისათვის აუცილებელი ადგილების შექმნა-შენარჩუნება. ამ თვალსაზრისით, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური აღჭურვილია დისკრეციული უფლებამოსილებით, რომლის ფარგლებშიც იგი საქმის ფაქტობრივი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების, ასევე, შემდგომი რისკებისა და მიწის ნაკვეთის განვითარების საჭიროების განსაზღვრის ფონზე თავად წყვეტს ქალაქ თბილისის ადმინისტრაციულ საზღვრებში მოქცეული ტერიტორიის კონკრეტული მიმართულებით განვითარების მიზანშეწონილობის საკითხს და ადგენს მის შესაბამისობას ქალაქის განვითარების პოლიტიკასთან.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმეზე დადგენილ გარემოებაზე, კერძოდ, ქ. თბილისში, რომელაშვილის ქუჩა #20, #01.12.02.006.009 საკადასტრო კოდით რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთის მიმდებარედ არსებული საპროექტო ტერიტორია მდებარეობს სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2), რომელიც მოიცავს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში არსებულ/დაგეგმილ გამწვანებულ ტერიტორიებს: პარკს, ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს, სადაც ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, დაუშვებელია ყოველგვარი მშენებლობა, გარდა ამ წესების დანართი 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით დაშვებული სახეობებისა. ამავე წესების დანართი 1-ის მე-8 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების ძირითადი დასაშვები სახეობები: პარკი; დეკორატიული გაფორმების ობიექტი; მცირე არქიტექტურული ფორმები: საპარკო პავილიონი, როტონდა, ფანჩატური, პერგოლა, ურნა, ტრელაჟი, საბავშვო მოედანი, შადრევანი, დეკორატიული აუზი, წყლის სასმელი შადრევანი, კასკადი, არხი, ღია კიბე და პანდუსი, საყრდენი კედელი და სხვა; სკულპტურულ-არქიტექტურული მონუმენტი; სპორტული მოედანი (მაყურებელთა ტრიბუნებისა და მათი ინფრასტრუქტურის ან სხვა შენობების გარეშე); პირველადი სამედიცინო დახმარების პუნქტი; ჯიხური ან/და დროებითი პავილიონი (სავაჭრო ან/და საგამოფენო); საწყალოსნო

ობიექტი (ნავმისადგომი, ელინგი); საზოგადოებრივი ტუალეტი. დასახლებული მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტით, ასევე, განსაზღვრულია სარეკრეაციო ზონა 2-ში ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების საგამონაკლისო დასაშვები სახეობები, მათ შორის, **ავტოსადგომი**, რომელიც საჭიროებს სპეციალურ (ზონალურ) შეთანხმებას.

საკასაციო	სასამართლო	მიუთითებს
-----------	------------	-----------

„სივრცითი მოწყობისა და ქალაქმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „შ“ ქვეპუნქტზე, რომლის თანახმად, უძრავი ქონების (ობიექტის) გამოყენების სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით ნებადართული სახეობა არის გამოყენების ნებადართული სახეობები, რომლებიც დასახლებათა ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესებით და უფლებრივი ზონირების რუკებით განსაზღვრულია უძრავი ქონებისათვის (ობიექტისათვის), როგორც შესაბამისი, და რომლებისთვისაც **საჭიროა სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება**.

ამავე კანონის 28-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, დასახლებათა ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების პარამეტრების და ზონების ტერიტორიაზე უძრავი ქონების (ობიექტების) გამოყენების ნებადართული სახეობების ჩამონათვალი განისაზღვრება „განაშენიანების ძირითადი დებულებებით“ ან/და „განაშენიანების რეგულირების წესებით“ და აისახება მიწათსარგებლობის დაგეგმვის დოკუმენტებში. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, უძრავი ქონების (ობიექტების) გამოყენების ნებადართული სახეობების ჩამონათვალი მოიცავს: ა) უძრავი ქონების (ობიექტების) გამოყენების ძირითად სახეობებს; ბ) უძრავი ქონების (ობიექტების) გამოყენების სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით ნებადართულ სახეობებს.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2016 წლის 24 მაისის #14-39 დადგენილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ 22-ე მუხლზე, რომლის პირველი პუნქტის თანახმად, სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება წარმოადგენს ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების საგამონაკლისო წესს და მისი გაცემა დასაშვებია მხოლოდ ამ წესებით განსაზღვრულ შემთხვევებში, ამ მუხლით დადგენილი მოთხოვნების შესაბამისად. ამავე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად კი, უძრავი ობიექტის სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით ნებადართულ სახეობაზე სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების გაცემა დასაშვებია, თუ დასაბუთდება ქვემოთ ჩამოთვლილი ყველა გარემოება: ა) გამონაკლისი საჭიროა ტერიტორიის რაციონალური და ეფექტური გამოყენებისთვის; ბ) არ იცვლება მიმდებარე ტერიტორიის საერთო ქალაქგეგმარებითი ხასიათი.

საკასაციო სასამართლო განმცხადებლის მოთხოვნასთან მიმართებით უპირველესად განმარტავს, რომ სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2) მოქცეული ტერიტორიების საგამონაკლისო წესით ნებადართული სახეობით გამოყენებისა

თუ განაშენიანების აუცილებელ წინაპირობას სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების გაცემა წარმოადგენს. ამგვარი შეთანხმებით მიწის ნაკვეთის განვითარებით დაინტერესებული პირისათვის განისაზღვრება ისეთი პირობა, რომელიც დასაშვებსა და მიზანშეწონილს ხდის მიწის ნაკვეთის ძირითადი მოცემულობით დაუშვებელი სახეობით გამოყენებას. შესაბამისად, აღნიშნული პირობის განსაზღვრის მიმართ უფლებამოსილი პირი სარგებლობს დისკრეციით, რომლის ფარგლებშიც იგი ნაკვეთის განვითარებით დაინტერესებული პირის მოთხოვნის დასაბუთების საფუძველზე, მიზანშეწონილობის თვალსაზრისით განსაზღვრავს იმ წონად პირობას, რომელიც დაუშვებელი სახეობით მიწის ნაკვეთის გამოყენებას შესაძლებელს ხდის და იღებს გადაწყვეტილებას ამგვარი შეთანხმების გაცემის ან გაცემაზე უარის თქმის შესახებ. ამდენად, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების არსებობა დასაშვებს ხდის სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2) მოქცეული ტერიტორიის საგამონაკლისო წესით ნებადართული სახეობით გამოყენებას, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ასეთი გამოყენება დაუშვებელია.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემისას უფლებამოსილი ადმინისტრაციული ორგანო კანონმდებლობასთან შესაბამისობის დადგენისა და მიზანშეწონილობის კუთხით აფასებს მიწის ნაკვეთის **მხოლოდ კანონმდებლობით დაშვებული ძირითადი სახეობით გამოყენების შესაძლებლობას**. თავის მხრივ, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) მოკლებულია შესაძლებლობას, სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების არარსებობის პირობებში გასცეს ქალაქგეგმარებითი დასკვნა მიწის ნაკვეთის საგამონაკლისოდ იმ მიზნით გამოყენებაზე, რომლისთვისაც საჭიროა აღნიშნული შეთანხმების არსებობა.

განსახილველ შემთხვევასთან მიმართებით, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ განმცხადებლის - მ-----ის მოთხოვნა უკავშირდება სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2) არსებული ტერიტორიის არა ძირითადი დასაშვები სახეობით, არამედ სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებით განსაზღვრული საგამონაკლისო წესით ნებადართული მიზნებით გამოყენებას. შესაბამისად, ასეთ ვითარებაში, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახური მოკლებული იყო შესაძლებლობას, დადებითი ქალაქგეგმარებითი დასკვნა გაეცა სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2) არსებული ტერიტორიის ავტოსადგომის მოწყობის მიზნით გამოყენებაზე, ვინაიდან განცხადების წარდგენის მომენტისათვის არ არსებობდა სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება მიწის ნაკვეთის ასეთი გამოყენების დაშვების მიმართ.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის არქიტექტურის სამსახური დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, მოქმედი კანონმდებლობის, საჯარო და კერძო ინტერესების გათვალისწინებით, საპროექტო მიწის ნაკვეთის

ადგილმდებარეობისა და უკვე ჩამოყალიბებული განაშენიანების პირობებში ამოწმებს კონკრეტული მიწის ნაკვეთის წარდგენილი საპროექტო დოკუმენტაციის თანახმად სამშენებლოდ განვითარების შესაძლებლობებს, რა დროსაც იგი აფასებს არა მხოლოდ მოთხოვნის **კანონიერებას**, არამედ მის **მიზანშეწონილობასაც**. ამ მხრივ ერთმანეთისაგან იმიჯნება სასამართლოსა და ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან მმართველობითი ღონისძიების კონტროლის განხორციელების ფარგლები, რამდენადაც ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანო დისკრეციული უფლებამოსილების საფუძველზე მიღებულ და შემდგომში გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას ამოწმებს როგორც კანონიერების, ისევე მიზანშეწონილობის კუთხით, მაშინ, როდესაც სასამართლოს კონტროლი ამგვარი აქტების მიმართ შეზღუდულია და იგი მხოლოდ გადაწყვეტილების კანონიერების შემოწმებით შემოიფარგლება.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ავტოსადგომის მოწყობის მიმართ დადებითი ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემის კანონმდებლობით განსაზღვრული შესაძლებლობის არსებობის შემთხვევაშიც კი, შეუძლებელი იქნებოდა სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის მიერ დასაბუთებული, საჯარო და კერძო ინტერესების ურთიერთშეპირისპირების საფუძველზე მიღებული გადაწყვეტილების მიზანშეწონილობის შემოწმება, ვინაიდან აღნიშნული ადმინისტრაციული ორგანოს ექსკლუზიურ უფლებამოსილებას წარმოადგენს. მიუხედავად ამისა, ზემოთქმული არ გულისხმობს დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელებისას ადმინისტრაციული ორგანოს სრულ, შეუზღუდავ და სასამართლოს მხრიდან კონტროლს დაუქვემდებარებელი გადაწყვეტილების მიღების თავისუფლებას. ცხადია, ამგვარი გადაწყვეტილებები ექვემდებარება შეზღუდული სახით, მხოლოდ დასაბუთებულობის ჭრილში სასამართლო კონტროლს, რამდენადაც ამ მხრივ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-6 და მე-7 მუხლების შესაბამისად სასამართლო უფლებამოსილია, შეამოწმოს დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების მიზნისა და ამ მიზნის მისაღწევად გამოყენებული საშუალების, ასევე, საჯარო და კერძო ინტერესთა პროპორციულობის და დისკრეციის კანონმდებლობით განსაზღვრული ფარგლების დაცულობის საკითხი.

განსახილველ შემთხვევასთან მიმართებით, გასაჩივრებული ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილებით განმცხადებელს ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარი ეთქვა იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებაში არსებული ტერიტორია დაურეგისტრირებელია და წარმოადგენს საერთო სარგებლობის საზოგადოებრივ-სარეკრეაციო სივრცის ნაწილს, რომლის უმეტესი წილი დაკავებულია მცენარეული საფარით, შესაბამისად, განკუთვნილია გზისპირა გამწვანებისთვის. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ გასაჩივრებულ აქტში ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან

გამოკვეთილ იქნა ავტოსადგომის მოწყობის მიმართ არსებულ კერძო ინტერესზე უპირატესი - გზისპირა გამწვანების შენარჩუნების საჯარო ინტერესი, რომელიც ასეთი სივრცის შენარჩუნების საზოგადოებრივი საჭიროებით დასაბუთდა. ამასთან, აღნიშნული ნაკვეთი დაურეგისტრირებელია და განმცხადებელი არ არის მის დაინტერესებაში არსებული ტერიტორიის მესაკუთრე.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს მიწის ნაკვეთზე ნარგავების არარსებობისა და ამ ტერიტორიის არადანიშნულებისამებრ სხვა პირზე გაცემის მიმართ „გონივრული ეჭვის“ წარმოშობასთან დაკავშირებით სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას და განმარტავს, რომ სამშენებლო საქმიანობისათვის ტერიტორიებისა და მიწის ნაკვეთების გამოყენების სპეციფიკური პირობების დადგენა ხორციელდება საქართველოს კანონმდებლობის საფუძველზე. სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) ფუნქციური ზონის ფარგლებში მოქცეული ტერიტორიის სამშენებლოდ განვითარების შესაძლებლობებს განსაზღვრავს კანონმდებლობა და არა მისი დაბინძურების ხარისხი თუ ფაქტობრივად არსებული მდგომარეობა. შესაბამისად, მიწის ნაკვეთზე ავტოსადგომის მოწყობას აფერხებს არა ნარგავების არსებობა, არამედ მიწის ნაკვეთის ამგვარი გამოყენების კანონმდებლობით აკრძალვა, საგამონაკლისო შემთხვევებში კი, სპეციალური (ზონალური) შეთანხმებისათვის საჭირო კანონმდებლობით განსაზღვრული საჭირო სამართლებრივი მნიშვნელობის მქონე პროცედურების განხორციელების აუცილებლობა.

ამდენად, ზემოხსენებული ფაქტობრივი გარემოებებისა და სამართლებრივი საფუძვლების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილება კანონშესაბამისია, რისი გათვალისწინებითაც, მ-----ის სარჩელი აღნიშნული აქტის ბათილად ცნობის თაობაზე უსაფუძვლოა და არ არსებობს მისი დაკმაყოფილების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველი.

რაც შეეხება „მ-----ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე“ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის 2016 წლის 28 დეკემბრის #1-2634 ბრძანების კანონიერებას, ასევე, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურისათვის ავტოსადგომის მოწყობაზე ქალაქგეგმარებითი დასკვნის გაცემასთან დაკავშირებით ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების მოთხოვნას, სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის 2016 წლის 10 აგვისტოს #2769296 გადაწყვეტილების კანონშესაბამისობის პირობებში, არ არსებობს მ-----ის სასარჩელო განცხადების არც აღნიშნულ მოთხოვნათა ნაწილში დაკმაყოფილების საფუძვლები.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ

თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) მიერ წარმოდგენილია დასაბუთებული საკასაციო საჩივრები, რის გამოც ისინი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლის საფუძველზე მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მ-----ის სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილითა და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიისა და სსიპ ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის არქიტექტურის სამსახურის (ამჟამად ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ურბანული განვითარების საქალაქო სამსახური) საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მარტის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. მ-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;
4. საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

მ. ვაჩაძე

მოსამართლეები:

ნ. სხირტლაძე

ვ. როინიშვილი